

chází strana z právního názoru, že povinnost placení všeobecného vodného předpokládá efektivní možnost odběru vody z veřejného vodovodu. Pravidla nepodávají však pro tento názor žádné opory, jak je patrné z ustanovení §§ 4 a 5 prav. Ustanovení § 2, že všeobecné vodné je platit za možnost odběru vody z veřejného vodovodu, lze vykládati jen v tom smyslu, že je tím míněna jen všeobecná možnost odběru vody, která je v obci H. dána již tím, že obec zřizuje nový veřejný vodovod.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss: — — —

Stížnost se obrací proti právnímu názoru, vyslovenému žal. úřadem, a namítá, že všeobecné vodné nemůže býti vybíráno, dokud v obci veřejného vodovodu není. Nss musil stížnosti dáti za pravdu.

Vodné jest obecním poplatkem ve smyslu § 28 zák. č. 329/21 Sb. Takovýto poplatek může obec vybírat jakožto náhradu za užívání zařízení v zájmu veřejném zřízených a udržovaných nebo jako náhradu za jednotlivé úkony orgánů obecních. Poplatek prvního druhu jest tedy poplatkem za užívání určitého obecního zařízení a jest veřejným právem upravenou úplatou za poskytnutí tohoto užívání. Nemůže tudíž tento poplatek býti vybírán, neposkytuje-li obec takového užívání, není-li tedy v obci dosud takového zařízení. Okolnost, že obec zamýšlí takovéto zařízení zřídit, resp. že se již zřizuje, neopravňuje ještě obec k vybírání poplatku za užívání, dokud skutečně nebylo veřejnosti k užívání odevzdáno.

Tomu nevadí ani, že vybírání vodného bylo obci povoleno a že pravidla o vybírání vodného v H., schválená zem. výborem v Praze usnesením z 25. května 1932, v § 1 praví, že se vodné vybírá »k uhrazení nákladů na zřízení a udržování veřejného vodovodu«. Neboť kdyby toto ustanovení nemělo toho smyslu, že se jím pouze určuje účel, ke kterému má býti použito výnosu vodného, nýbrž — jak je vykládá obec a žal. úřad — znamenalo, že vodné může býti vybíráno již v době stavby vodovodu a před tím než se započne s jeho provozem, bylo by toto ustanovení v rozporu s cit. ustanovením § 28 fin. nov. a proto nezákonné, což strana může namítati i oproti konkrétnímu předpisu vodného (viz Boh. A 3590/24 a 7109/28).

Neprávem vyslovil tedy žal. úřad, že vodné mohlo býti v obci H. vybíráno, třebaže obecní vodovod ještě nebyl zřízen, resp. odevzdán veřejnému užívání.

Č. 11.922.

P o š t a. — P o z e m k o v á r e f o r m a: * Fond pro zaopatření zaměstnanců velkostatků při státním pozemkovém úřadě v Praze není státním úřadem podle čl. II. č. 1 zák. č. 108/1865 ř. z. o osvobození od poštovného.

(Nález ze dne 17. května 1935 č. 15.534/35.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 8435/30.

V ě c: Fond pro zaopatření zaměstnanců velkostatků při státním pozemkovém úřadu v Praze (komisař finanční prokuratury v Praze Dr. Otakar Vlasák) proti ministerstvu pošt a telegrafů (vrch. min. komisař Dr. Karel Procházka) o osvobození od poštovného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 21. dubna 1933 zamítlo min. pošt v postupu instančním žádost Fondu pro zaopatření zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém v Praze za osvobození jeho korespondence od poštovného z důvodu, že fond není ani státním úřadem, ani orgánem státním úřadům na roveň postaveným podle čl. II odst. 1 zák. č. 108 ř. z. z r. 1865.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost netvrdí, že by stěžující si fond bylo pokládati za orgán státnímu úřadu na roveň postavený, nýbrž uplatňuje jen, že názor žal. úřadu jest nesprávný potud, pokud stěžujícímu si fondu upírá povahu státního úřadu. Zůstal proto výrok žal. úřadu, že stěžujícímu si fondu nepřísluší osvobození od poštovného ve smyslu čl. II bodu 1 zák. č. 108/1865 ř. z. proto, že není orgánem státnímu úřadu na roveň postaveným, neotřesen a nemohl výrok ten s tohoto hlediska býti předmětem kog-nice nss-u.

Stížnost obrací se, jak již uvedeno, celým svým obsahem proti názoru, že fond není státním úřadem a poukazujíc zejména k tomu, že fond byv zřízen podle § 73 náhr. zák. ve správě stpú-u vystupuje vůči osobám třetím jako úřad správní nadaný mocí vrchnostenskou, snaží se dovoditi, že mu důvodně povahu státního úřadu odpíráti nelze. Toto stanovisko stížnosti nemohl však nss uznati důvodným. Podle čl. II č. i zák. z 2. října 1865 č. 108 ř. z. jest od placení poštovného osvobozena úřední korespondence civilních a vojenských úřadů státních, pak jim po zákonu na roveň postavených orgánů atd. Státními úřady civilními je rozuměti — jak vyslovil nss v nál. Boh. A 8435/30 — jen ony úřady, které stát sám jako orgány státní moci zřídil, a které také sám vydržuje.

I když se připustí, že fond je v určitých relacích úřadem, jímž stát své vlastní funkce vykonává, není tu splněn předpoklad druhý, že totiž stát také tento úřad vydržuje, neboť podle § 10 vl. nař. č. 29/1923 Sb. osobní i věcné náklady hradí se z tohoto fondu. Okolnost, že případný schodek fondu lze hraditi podle § 15 cit. vl. nař. z přebytků fondu náhradového nebo z fondu kolonisačního, zřízených u stpú-u, a že zbytek jmění fondu, který zbude po jeho likvidaci, je majetkem státním (§ 73 náhr. zák. č. 329/1920 Sb. ve znění zák. č. 220/1922 Sb.), nevyvracejí ovšem fakt, že stát sám fond nevydržuje.

Není-li splněn jeden z obou předpokladů shora uvedených, nelze stěžující si fond uznati za státní úřad. Pokud se stížnost dovolává nál. Boh. A 5922/26, 8594/30, 9620/32, stačí k tomu poznamenati, že z nálezu těch nic neplyne pro otázku dnes spornou, neboť v nich není vysloveno, že by stěžující si fond byl úřadem státním.